

SLADKÝ ŽIVOT

Kelly Hunterová
Králova
kurtizána

KELLY HUNTEROVÁ

KRÁLOVA KURTIZÁNA

PŘEKLAD

PHDR. JANA NOVÁKOVÁ

Milá čtenářko,

Někdy to není jednoduché...

Asi je Vám jasné, že knihy se připravují nějakou chvíli dopředu, takže i tento dopis, který si, jak doufám, přečtete na začátku prázdnin, piši dříve. Konkrétně v březnu, kdy ven vycházíme, jenom když je to nutné, a s rouškami. A já opravdu nevím, jak vypadá svět za ty čtyři měsíce, které jsou pro Vás současností, v níž držíte tuto knihu v ruce... Doufám, hodně moc bych si přál, aby už byl zase normální, aby nás tížily jenom ty nedůležité starosti!

Své dopisy končívám slůvky „s láskou“. O lásce jsou všechny mé knihy, nejčastěji pochopitelně o lásce mezi mužem a ženou. To, co jsme prožili letos na jaře a teď, snad, už máme za sebou, nebo se z toho pomalu vzpamatováváme, se stalo zkouškou jiné lásky. Lásky v tom nejširším slova smyslu. Obětavosti a pokory, snahy pomoci. Snad už nastal čas na tu „obyčejnou“ lásku, která ale nikdy obyčejná není a být nemůže.

Protože jenom s ní má svět naději!

... s láskou

Váš Harlequin

Kelly Hunterová

KRÁLOVA KURTIZÁNA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Untouched Queen by Royal Command

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:

PhDr. Jana Nováková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2019 by Kelly Hunter

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5105-1 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5106-8 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5107-5 (PDF)

PROLOG

Augustus

V téhle části paláce by vůbec neměli být. Čtrnáctiletý Augustus, korunní princ Arunu, hledal tuhle kruhovou místnost s kopulovitou skleněnou střechou přinejmenším šest let. Vídal ji příležitostně z helikoptéry, kdykoli vzlétali nebo přistávali, ale nikdy se mu nepodařilo ji najít a žádný dospělý mu v tom nebyl ochotný pomoci.

Což však ani jemu, ani jeho sestře nebránilo, aby místnost dál hledali, přestože zatím neměli štěstí. Bylo to pro ně dobrodružství rovnající se honbě za pokladem.

Ani tentokrát by to nenašli, kdyby jim nepomohla mapa.

Podlaha byla z mramoru v barvě měsíce, stejně jako sloupy a oblouky obklopující hlavní kruhovou místnost. Nábytek byl zakrytý značně zaprášenými přehozy, které kdysi mohly být bílé. Ale především a překvapivě tady bylo teplo, jaké z obytných částí paláce neznali.

„Proč nežijeme v téhle části paláce?“ zeptala se ho sestra stojící kousek za ním. Už se jí podařilo otevřít dveře všech místností, které lemovaly kruhovou halu. „Tyhle místnosti vypadají jako ložnice. Tady bych mohla žít.“

„Ty bys chtěla všech těch padesát ložnic pro sebe?“

„Chci se stulená jako kočka vyhřívat na sluníčku. Ukaž mi jedinou další místnost v paláci, kde bych tohle mohla dělat.“

„Matka by tě zabila, kdyby ses vystavovala moc dlouho na sluníčku. Přišla bys pak o svou sněhobílou pleť.“

„Auguste, já nemám sněhobílou pleť. Mám černé vlasy, černé oči a olivovou pokožku – stejně jako ty a táta. A já toužím po sluníčku. Páni, no ne!“ Zmizela za dalším obloukem a její výkřik zněl trochu tlumeně. „Je tady dokonce i bazén.“

„Cože?“ vydal se za ní po zvuku hlasu a málem do ní vrazil, protože ona už couvala nazpátek.

„V rohu je něco shnilého,“ vysvětlovala ustrašeně.

„Pořád ještě tu chceš bydlet?“ Díval se do místnosti, kam ukazovala, a nedokázal se rozhodnout, jestli ta díra uprostřed je malý bazén nebo velká vana. Ale s jistotou věděl, že takovou dlaždicovou mozaiku, jaká je tady na té na podlaze, nikdy nikde neviděl. A taky nikdy neviděl tak dokonalé vzorce v různých odstínech modré.

„Můžeme se se na to pořádně podívat,“ navrhl sestra. „Ale ty jdi první.“

Protočil panenky, ale stejně byl pyšný na to, že ji může vést. Přece se nelekne hromady ztrouchnivělých věcí. Protáhl se kolem sestry a zatočil doprava. Hned vedle oblouku bylo do zdi vsazené umyvadlo na mytí rukou a kohoutky byly bezpochyby stříbrné. Na jeden sáhl a s trochou úsilí se mu podařilo jím otočit, ale žádná voda nevytekla.

„Co je to? K čemu jsou tu všechny ty kamenné lavice a výklenky?“ zeptala se sestra, když za ním vstoupila do místnosti. Vystrašeně nahlížela do temných koutů, ale nakonec se zvědavě rozhlédla po celé místnosti.

K tomu, že to našli, jim pomohla hodně stará mapa paláce.

Ta a učitel dějepisu, který zásoboval svoje dva studenty knihami na čtení, zatímco on sám si rád po obědě trochu pospal.

„Možná to tu postavili pro válečné rytíře, kteří tu přespávali a sem se chodili koupat. A v kruhové místnosti mohli dokonce trénovat šerm,“ uvažovala nahlas sestra.

„Možná.“

Palác byl královským sídlem po staletí. Zvenčí vypadal bytelně a nedobytně, ale uvnitř poskytoval relativně málo pohodlí pro bydlení, přestože se mnoho královských generací pokoušelo ho zútulnit a přiměřeně zmodernizovat. Ale tohle místo bylo úplně jiné. Tahle část paláce poskytovala teplo a navíc to bylo krásné místo. Augustus chtěl z věšáku na zdi sundat kousek zřejmě zlatého hedvábí, které tam viselo, a teď sledoval, jak se rozpadající se kousky snášejí na zem. „Nosívali rytíři vyšívané hedvábné župany?“

Sestra se na něho vyčítavě podívala. „Podívej, cos udělal. Zničil jsi to.“

„Ne, já jsem na to jen sáhl. Zničil to čas.“ Racionální argumentace byla vždycky jeho silnou stránkou.

„Můžu si kousek vzít?“

Aniž by čekala na svolení, sesbírala do hrsti několik kousků hedvábí, zmuchlala je do dlaně a začala jimi otírat jednu dlaždici.

„Tohle ti asi na vyčištění stačit nebude.“

„Chci se jenom podívat na ty obrázky,“ zamumlala sestra. Najednou údivem vykřikla a přestala dlaždičku čistit.

Podíval se taky a... no ne. „Gratuluju. Našla jsi starou dlaždici s porno obrázkem.“

„To je *umění*, ty moulo.“

„Aha, to jo.“

„Kéž by tu bylo lepší světlo, abychom to lépe viděli,“ posteskla si sestra.

„Na to bychom potřebovali elektrický proud. Nebo alespoň zapálené louče ve všech těch držácích na zdech.“ Zavřel oči a představil si obraz tak zřetelný, jako by byl jasný den. Žádní rytíři a válečníci, v téhle části paláce žily ženy a měly povinnost sloužit králi.

Jenže Augustus se nikde nedočel, že by některý z jeho předků měl harém. Což ještě nic neznamenal. Jejich osmdesátiletý učitel dějepisu jim rád vyprávěl věci, o kterých v knihách nebyla ani zmínka. „Takže jsou tady ložnice, společná místnost na koupele, velká kruhová shromažďovací hala... co ještě?“

Vrátili se do kruhové místnosti, ze které se dalo jít do dalších místností. Starověká kuchyň, sklady s prázdnými policemi, velké místnosti s krby, menší místnosti se zbytky svíček v držácích umístěných ve výdutích stěn. Pod těžkými závěsy našli i prádelníky a příborníky, dlouhé zrcadlo, o kterém sestra tvrdila, že ji zeštíhluje, dokonce tam byl i kartáč na vlasy.

„Myslím, že nikdo ani netuší, kolik je tu věcí,“ řekla Moriana, když opatrně pokládala kartáč zpátky na místo. „Nevím, proč to nikoho nezajímá. Některé ty věci jsou opravdu hodně staré. Možná bychom sem měli vzít našeho profesora dějepisu. Byl by nadšený.“

„Ne,“ vyhrkl Augustus ostřeji, než měl v úmyslu. „Tohle je soukromé místo. Nemůže sem chodit.“

Moriana se na něho zamyšleně podívala, ale neřekla nic. Vrátili se do hlavní kruhové místnosti.

Všechny dveře a oblouky směřovaly sem. Působilo to tak trochu dojmem miniaturního náměstí. Augustus zvedl oči k záhadnému skleněnému stropu. „Možná tady naši předkové studovali hvězdy a zanašeli je do map.“ Třeba by se sem mohl vrátit někdy v noci, aby si to taky zkusil. „Možná vyšli po těch schodech tamhle...“ Rukou ukázal ke schodišti u zdi. Bylo zakončené kamenným odpočívadlem, ale nebylo tam vidět žádné zábradlí. „Třeba měli na

přemísťování věcí kladky a provazy. Mohli tu přece pracovat astronomové a astrologové.“

„Auguste, tamhle to je přece cirkusová hrazda.“

„Myslíš, že tady měli cirkus?“

„Já myslím, že to byl harém.“

Nemůže dovolit, aby jeho malá sestra dál pokoušela svoji fantazii, čím tohle místo mohlo být. „Jdu nahoru na schodiště. Jdeš taky?“

Moriana šla za ním. Ne vždy s ním souhlasila, ale mohl se spolehnout na to, že ve vypjatých situacích stála vždycky při něm. Jejich vztah nemohlo narušit ani to, že matka nepřetržitě a přehnaně vychvalovala Augusta pro jeho bystrou mysl a dokonalé sebeovládání, zatímco Morianě při každé příležitosti vyčítala, že nedokáže ovládat své citové projevy.

Král musí vždycky na prvním místě myslet na svoje lidi a teprve pak sám na sebe a své touhy.

Otcova slova. Slova, kterými se měl řídit. Slova, podle kterých měl vládnout.

Král nesmí nikdy ztratit sebeovládání.

Tohle měl mít nepřetržitě na mysli, až bude vládnout, bez ohledu na to, jestli to tak chce nebo nechce.

Vyšplhali na římsu a Augustus přikázal sestře, aby se raději posadila. Sedl si vedle ní a opřel se zády o zeď. Teprve pak zvedl hlavu, aby se podíval nahoru ke střeše. Dalším pohledem směřoval dolů na složité vzory na mramorové podlaze.

„Připadám si tady jako pták v kleci,“ řekla Moriana. „Napadlo tě, jak se asi cítily ty ženy, které tady žily?“

„Máš pravdu.“ Nebyl sice žena, ale i tak věděl až moc dobře, jaké to je být svázaný povinnostmi.

„Tady seshora bychom mohli trénovat lukostřelbu.“ Moriana nastavila ruce, jako by držela luk, pak jednu spustila, jako by vystřelila šíp. „Terče bychom postavili dole.“

„Paráda. To se mi líbí.“ Představil si, jak se tady

může poddat svým citům, včetně těch negativních. Nahromaděná zloba musí ven. A mohl by tohle místo využívat i jindy. Utéct z dohledu očí, které ho neustále sledovaly a hodnotily každé jeho hnutí. „Přísahaj, že nikomu neřekneš, že jsme tu byli.“

„Přísahám.“ Oči jí zasvítily.

„A že sem nikdy nepůjdeš sama.“

„Proč ne? Ty sem přece chceš taky chodit sám.“

Sestřička mu někdy dokázala číst myšlenky.

„Co tady chceš dělat, když sem půjdeš sám?“ chtěla vědět.

Křičet. Plakat. Zbavit se tu všeho, co se v něm hromadí a co musí potlačovat. „Cožpak ty nechceš být někdy někde, kde tě nikdo nesleduje? Sedět na slunci, když chceš sedět na slunci? Vybuchnout a říct všechny ty věci, které chceš říct, i když tě nikdo neposlouchá? Možná právě proto, že tě nikdo neposlouchá.“ Strhnout ze sebe vrstvy opatrnosti a sebeovládání, které už na sebe nabalil, a vidět, co je pod nimi. Jaký skutečně je. „Potřebuju chodit někam, kde se můžu cítit svobodný a sám sebou. A tohle by mohlo být přesně takové místo.“

Sestra si přitáhla kolena k tělu a nohy objala rukama. Podívala se na něho znepokojeným pohledem. „Auguste, neměli bychom pořád a přede všemi skrývat svoje pravá já. Víím, že jsme jako loutky, které někdo ovládá, ale určitě můžeme některým lidem dovolit, aby nás viděli takové, jací jsme.“

„Jo, dobře.“ Vybavil si hodinovou přednášku o sobectví, kterou mu uštědřil otec po té, co si dovolil říct, že nechce jít na státní pohřeb krále, kterého nikdy nepoznal. „Jenže ty nejsi já.“

Sera

Sera nesměla odcházet z domu, když měla máma návštěvu. Měla zůstat v zadní místnosti, být potichu a stát

se neviditelnou. Taková byla pravidla a sedmiletá Sera věděla až moc dobře, že je nesmí porušit. Tříkrát týdně, někdy i čtyřikrát, přicházel za matkou předními dveřmi nějaký návštěvník a na stole pro ni potom bývalo jídlo a někdy i víno, ačkoliv poslední dobou spíš víc vína a méně jídla. Máma byla nemocná a víno pro ni bylo medicinou. Návštěvníci se nikdy nezdrželi dlouho.

Seře kručelo v žaludku, když došla ke dveřím obýváku a přiložila na ně ucho. Kdyby se dostala do pekařství těsně před zavírací dobou, třeba by jí pekař nechal za poloviční cenu chleba, který mu tam zbyl. A možná by ještě přidal sladký bochánek. Chleba sice nebyl vždycky čerstvý, ale něco sladkého bylo vždycky zadarmo a jednou dokonce dostala vajíčka. Pekař téměř pokaždé říkal totéž: „A pozdravuj ode mě svoji mámu.“ Když jí to vyřídila, máma se vždycky usmála a řekla, že pekař je dobrý muž.

Matka s ním chodila do školy a jako děti si spolu hrávaly, což bylo dávno před tím, než odsud matka odešla, aby se vzdělávala a stala se něčím víc.

Sera nevěděla, co znamená to *něco víc*. Jediné, co věděla, bylo, že v domě už nebylo skoro nic, co by se dalo prodat, a máma byla teď pořád nemocná a už se nikdy nesmála, pokud teda neměla víno, jenže pak se smála, i když nebylo čemu. Ať byla její máma kdysi čímkoliv, teď už takovým člověkem nebyla.

Všechny děti v sousedství věděly, čím je teď, a Sera to věděla taky.

Její matka je šlapka.

Za dveřmi neslyšela nic. Žádný hovor, žádný smích, ani nic... jiného. Pekař za chvíli zavře a pak už nebude žádný chleba.

Uslyšela ránu, jako by někdo narazil do nábytku, pak následoval zvuk rozbitého skla. Už se to stalo víckrát a některé stopy po rozlitém víně tam pořád ještě jsou. Zažrané do dřeva a ony nemají žádný kobereček, kterým by je zakryly.

Koberečky už byly taky prodané.

Když Sera opatrně pootevřela dveře a nakoukla dovnitř, nebylo slyšet vůbec nic. Máma klečela na zemi a sbírala střepey, ale nejdůležitější bylo, že byla sama. Sera otevřela dveře úplně, vešla a byla už skoro uprostřed místnosti, když si teprve všimla další osoby, stojící před vyhaslým krbem. Ztuhla hrůzou. Nebyl to muž, ale přece jen to byla návštěva: žena oblečená v krásných šatech. Sera z ní nedokázala odtrhnout oči. Připomněla jí, čím kdysi její matka bývala. Ženou s krásnou tváří, hezkou postavou, jasnými očima a úsměvem, který hřál.

Sera se podívala na matku, protože nevěděla, co má dělat teď, když porušila pravidlo. Netroufla si promluvit, bála se pohnout, navíc byla podlaha pořád ještě poseta střepey.

„Nepotřebujeme tě,“ řekla matka, vstala a podívala se na ni. „Jdi domů.“

Domů kam?

„Holka od sousedů,“ vysvětlila matka návštěvnici. „Uklízí mi tady.“

„Pak bys udělala lépe, kdybys ji to nechala udělat.“

„To zvládnou sama.“ Matka se chladně zadívala na tu druhou ženu, pak se otočila na Seru. „Jdi. Přijď sem zítra.“

„Počkej,“ řekla návštěvnice a Sera zůstala v rozpacích stát, zatímco žena přišla až k ní a pohladila ji po tváři. Pak si ji natočila ke světlu. „Je tvoje.“

„Ne, já –“

„Nelži. Je tvoje.“

Matka už na to neřekla nic.

„Porušila jsi pravidla,“ řekla starší žena.

„Zamilovala jsem se,“ řekla matka. A pak se drsně rozesmála, vzápětí přešla do vzlykání.

„Nemusela jsi odcházet,“ řekla laskavě. „Jsou způsoby –“

„Ne.“

„Jsi jedna z nás. Byly bychom se o tebe postaraly.“

Matka zavrtěla hlavou. Ne a ne. „Zatratily byste nás obě.“

„*Schovaly* bychom vás obě,“ řekla starší žena.

„Myslíš si, že jsi první kurtizána, která se kdy zamilovala a otěhotněla?“

Sera se sehnula, aby posbírala střepy z podlahy. Přála si, aby na její přítomnost zapomněly, aby mohla poslouchat dál, co si povídají, i když úplně nechápala, o čem to mluví.

„Jak jste nás našla?“ zeptala se matka.

„Šťastná shoda okolností.“ Sera zpozorněla. „Projžděla jsem městem a zastavila se v pekařství pro nakyslý chleba,“ řekla ta paní a usmívala se při tom.

„Protože nikde na celém světě nedělají lepší než tady. A pekařův kluk si na mě vzpomněl. On je teď pekařem, a zmínil se i o tobě. Popovídali jsme si. Nechci ti ublížit. Chci ti pomoci.“

„To nemůžete. Mně už nejde pomoci.“

„Tak mi dovol, abych pomohla tvé dceři.“

„Jak? Tím, že ji vycvičíte, aby sloužila ostatním a milovala je, aniž by měla nárok žádat cokoli pro sebe? Pro svoji dceru bych takový život *nikdy* nechtěla.“

„Kdysi jsi to milovala.“

„Byla jsem hloupá.“

„A jsi hloupá pořád ještě? Co myslíš, že se stane jednoho dne, až tě alkohol a hlad utrápí k smrti? Kdo se o ni postará?“

Máma vypadala, že se každou chvíli rozpláče. „Vy ne.“

„Myslím, že nemáš moc na výběr.“ Žena se rozhlédla po místnosti. „Jestli se nepletu, už jsi prodala všechno, co mělo nějakou cenu. Zbyly ti nějaké šperky?“

„Ne.“ Řekla to tak potichu, že ji Sera skoro neslyšela.

„Tenhle dům je tvůj?“

„Ne.“

„Jak dlouho už jsi nemocná?“

„Rok. Možná víc. Já nejsem... nejsem nakažlivá. Mám rakovinu.“

Starší žena sklonila hlavu. „A jak dlouho si myslíš, že tohle můžeš vydržet, prodávat se za pár šupů? Jak dlouho bude trvat, než někdo tuhle dívku uvidí a bude místo tebe chtít ji? Yuno, prosím. Můžu ti znovu nabídnout domov. Naprostou diskrétnost, pokud jde o to, čím je tohle dítě – nemysli si, že to nevím.“

„Nebude jí ani chtít.“

„Máš pravdu, nebude. Ale já ano. Řád létajícího draka se o své lidi vždycky postará. Jak to, že tohle nevíš?“

Zpod zavřených víček vyklouzla matce slza. „Myslela jsem si, že mi bude lépe, když budu pryč od toho všeho. Na chvíli to bylo dobré. A zase to může být dobré.“

„Ty tomu opravdu věříš?“ Návštěvnice došla k matce a vzala jí za ruce. „Dovol, abych ti pomohla.“

„Slibte mi, že ji nevychováte jako kurtizánu,“ úpěnlivě požádala matka. „Lianthe, prosím.“

„Slibuju, že jí dám stejnou možnost volby, jakou jsem dala tobě. Zachráníš ji tím.“ Paní odvedla matku k pohovce, aniž by jí při tom pustila ruce. Držela ji, i když se obě posadily. Sera se posunula blíž. Bála se, aby se lem ženiných šatů nenamočil v rozlitém vínu. Líbila se jí vůně, která ženu obklopovala. Žena se na ni usmála. „Nech to být, dítě. Pojď sem, ať se na tebe podívám.“

Sera vydržela ženin pohled docela dlouho. *Narovnej se, bradu nahoru, neošivej se.* V duchu slyšela matčina slova. *Nemusíš vypadat jako pouliční otrhánek.*

Pod pronikavým ženiným pohledem nedokázala stát klidně.

„Jmenuju se Lianthe,“ představila se jí ta paní nakonec. „Chci, abyste ty a tvoje máma šly ke mně domů, do hor, abych se o vás mohla postarat. Líbilo by se ti to?“

„Budou tam za mámou chodit návštěvy?“

„Jaké návštěvy máš na mysli?“

„Toho pána.“

Matka s paní si vyměnily dlouhý pohled.

„Ten tam nepříjde. Odvezu tě od něho hodně daleko.“

„Bude tam pro ni víno?“ Protože víno je pro ni důležité. „Vino jako medicína.“

„V tom případě tam víno bude, dokud nenajdeme nějaký lepší lék. Řekni mi, dítě, máš hlad?“

Měla hlad, velký hlad, ale už dávno se naučila, že někdy je lepší mlčet. Kručelo jí v břiše, což jako odpověď stačilo.

„Kdy jsi naposledy jedla?“ zeptala se ta paní pak.

Stejná otázka. Chce ji obelstít. „Dala byste si čaj?“ zeptala se Sera opatrně. Ve skříňce čaj měly a máma ho vždycky návštěvníkům nabízela. Čaj je něco teplého k pití. Věděla, jak ho připravit a jaké šálky použít. Taky měly podnos. „Mohla bych vám ho udělat.“

Paní se podívala na matku, jako kdyby udělala něco špatně. „Yuno, co to děláš? Vždyť ty už ji učíš sebeobětování a odmítání pomoci. Na to je pro ni moc brzy. A ty to víš.“

Po matčině tváři sklouzla další slza. Lianthe na ni upírala tvrdý pohled.

„A teď od tebe očekává, že jí dáš souhlas a řekneš, co má udělat. Yuno, přece musíš vidět, co tu děláš. Tohle není svoboda. Tohle není dětství. Tohle určitě nebylo mezi tím vším, co jsme tě v Řádu učily.“

„On se tohle nikdy nesmí dozvědět,“ řekla matka zdrceně. „On si ji nesmí vzít.“

„Nikdy se to nedozví. To ti slibuju.“